

KARSTEN DUSSE

MOJE

vražedné

vnútorné

DIEŤA

Nikdy nie je neskoro na šťastné detstvo

Karsten Dusse

Moje vražedné
vnútorné dieťa

Preložila Svetlana Žuchová

IKAR

Karsten Dusse

DAS KIND IN MIR WILL ACHTSAM MORDEN

Copyright © Karsten Dusse, 2020

Translation © 2022 by Svetlana Žuchová

Cover design © 2022 by František Hříbal

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8726-6

Line. A Rose.

Prológ

„Nikdy nie je neskoro na nešťastné detstvo.
Ani na šťastné detstvo nie je nikdy neskoro.
No vaše detstvo patrí najmä minulosti.
O tom, či a ako má minulosť vplývať na budúcnosť,
rozhodujete len a len vy.“

Joshka Breitner: *Vnútorne vymodlené dieťa*

Keď mohutný Rus liezol do kufra vlastného auta, pôsobil takmer ako vylakané dieťa.

„A hneď sa stretnem s Draganom, je tak?“ spýtal sa ma Boris.

„Hneď sa stretneš s Draganom,“ upokojil som ho.

V súlade s vlastným prežívaním som kufor zatvoril. Bez súdenia a láskavo. Jednoducho podľa pravidiel sústredenia.

Sadol som si za volant Borisovho auta a naštartoval. Bol som spokojný, hoci som klamal. Boris Dragana nikdy viac neuvidí. V každom prípade nie v tomto živote. Dragan bol totiž už týždeň mŕtvy.

Boris však neumrie. Mal som vraždenia plné zuby. Raz to musí stačiť. Pre Borisa sme si so Sašom vymysleli niečo iné.

S Borisom v kufri som vyrazil z diaľničného odpočívadla. O pol štvrtej nadržanom bola premávka riedka.

Štvrťhodinu sme sa viezli tmou, ktorá sa rozprestierala všade navôkol. Potom som zavolať Sašovi.

„Sleduje nás niekto?“ vyzvedal som. Šlachovitý Bulhar ma s určitým odstupom nasledoval, aby to zistil.

„Nikto. Všetci ťa predbehli.“

„Tak to má byť.“ S úľavou som si vydýchol.

„Už nijakí mŕtvi?“ spýtal sa Saša.

„Už nijakí mŕtvi.“

Počul som, ako Saša tiež s úľavou vydýchol.

„Stretneme sa pri škôlke,“ presne podľa plánu.

„Pivnica je odomknutá,“ rozlúčil sa Saša.

Položil som.

1)

Vnútorne dieťa

„Duša človeka je zostavená ako ruská matrioška. Keď sa to v dospelej bábike zadrháva, zádrh je v skutočnosti vnútri zranenej detskej bábiky.“

Joshka Breitner: *Vnútorne vymodlené dieťa*

V mojom detstve sa celkom zjavne nepodarili dve veci: môj otec a moja mama. Tak som sa to aspoň dozvedel štyridsať rokov po tom, ako sa moje detstvo skončilo, keď som sa na naliehanie manželky prvýkrát zapodieval svojím vnútorným dieťaťom.

Keby ma veľmi dobré skúsenosti s témou sústrednosti neboli priviedli k psychologickým témam, asi by som to s vnútorným dieťaťom považoval za úplnú kravinu. Nič, čo by na preventívnej prehliadke nedokázal odhaliť proktológ, v nás ani nie je. O tom som bol kedysi presvedčený.

Ešte pred rokom by som bol knihu o vnútornom dieťati považoval za literatúru pre tehotné. Za jednu z tých kníh, ktoré síce sprostredkujú mužovi množstvo informácií o biologických pochodoch vnútri partnerky, no ako vysvetlenie jeho vlastného duševného života sú celkom bezcenné.

Dnes už viem, že psychologická teória o „vnútornom dieťati“ ani v najmenšom nesúvisí s predpôrodnou prí-

pravou. Súvisí s úplne opačnou stranou maternice. A to u oboch pohlaví. Podľa učenia o „vnútornom dieťati“ sme z duševného hladiska zostavení ako ruské matriošky. Keď sa to v našej dospelej bábike zadrháva, zádrh je v skutočnosti vnútri zranenej detskej bábiky.

To nie my bránime vlastnému šťastiu. Prekážkou je naše vnútorné dieťa. So všetkými detskými zraneniami je našou súčasťou. Keď chceme zádrh odstrániť, musíme vnútorné dieťa vyliečiť.

Ukázalo sa, že práca s vnútorným dieťaťom je pre mňa tým najlepším spôsobom, ako čeliť príčinám problémov, ktorých dôsledky som deň čo deň zmiernoval pomocou sústredenosti.

Keď som bol malý, nejestvovala ešte „Siri“ ani „Alexa“. Tým ľuďom, ktorí doma zapínali a vypínali svetlo, obsluhovali stereo a aj na tú najjednoduchšiu otázku poskytl nesprávnu odpoveď, sa hovorilo „mama“ a „oco“. Práve oni teda nesú zodpovednosť za všetko, čo sa v mojom detstve zbabralo.

Kým som s týmto poznatkom na pamäti vinil rodičov zo svojich manželských problémov, obáv z budúcnosti, všeobecnej podráždenosti a z niekoľkých spáchaných vrážd, bolo všetko v poriadku.

Otcom svojho vnútorného dieťaťa som sa stal až v štyridsiatich troch rokoch, lebo som sa bez ochrany pohádal s manželkou, s ktorou už dávno nežijeme spolu. Katarína odjakživa dokázala riešiť problémy veľmi efektívne. Zodpovednosť za ich riešenie niesol vždy ten, bez ktorého by tieto problémy neboli vznikli. Za ochranu pred hádkami som v našom ku koncu sa chýliacom manželstve niesol teda zodpovednosť ja.

A presne to som počas našej poslednej spoločnej let-

nej dovolenky zanedbal. Lebo som sa v Alpách vyslovene proti jej vôli zaplietol do hádky s istým čašníkom z horskej chaty. Už len to stačilo, aby odo mňa vyžadovala, nech si konečne nájdem terapiu a začnem na svojej neznesiteľnej náladovosti pracovať. A to sa ani nedozvedela, že ten čašník tragicky zahynul v dôsledku malej dohry, ktorú som zorganizoval.

Ako dobrý manžel a otec, akým som bol, som si ešte v Alpách dohodol v týždni po dovolenke schôdzku s koučom sústredenosti. Dosť tomu pomohla aj hrozba, že ak tak neurobím, Katarína a naša spoločná dcéra Emily sa okamžite zbalia a odídu.

Celkom nezávisle od manželkiných názorov mi však už vtedy bolo samému dávno jasné, že musím na sebe pracovať. Čosi v mojom vnútri mi neprestajne bránilo jednoducho si život užívať. Keby boli starosti riekou, povedal by som, že vďaka sústredenosti sa hladina v mojom duševnom sude síce príliš nevlní, no hrozilo, že sud každú chvíľu pretečie. A niekedy, keď sa k tomu pridala ďalšia zbytočná starosť, z neho trochu dokonca vyšplachlo. A to som potom vybuchol pre veci, ktoré ostatní ľudia považovali za drobnosti.

Doteraz to boli samé malichernosti:

V noci som v parku hádzal kocky ľadu po hlučných bezďákoch.

Ako právnik som klientom, ktorí mi išli na nervy, nashvál radil zle.

Zajatcovi v pivnici som len tak priniesol jedlo s dvojhodinovým meškaním.

Všetko to boli veci, ktoré by za rovnakých okolností urobil každý, kto má zničené nervy. Dovtedy, kým ho pri tom nechytia.

Keď som však nechal čašníka z horskej chaty zrútiť sa do priepasti, bolo to predsa len niečo iné.

Nechcel som, aby sa to takto vyhrotilo.

A tak som sa v jeden daždivý večer začiatkom septembra už zase ocitol pred dverami Joschku Breitnera. Týždeň po dovolenke. Necelý polrok po mojom poslednom kurze sústredenia.

Skôr ako som zazvonil, chvíľu som len tak stál pred dverami a skúmal, ako sa cítim. Za posledný polrok sa toho veľa zmenilo.

Vtedy bola jar. Na dvere kloपालo leto.

Teraz bola jeseň. Blížila sa zima.

Pred polrokom som z pracovne pána Breitnera odchádzal za denného svetla a plný nádeje. Priam nabitý novými poznatkami o sústredenom živote som doslova vyrazil do rozkvitnutého sveta.

Príliv života ma však znovu vyplavil na súš. Už sa zotmelo a pod nohami mi šušťalo prvé žlté lístie.

Pritom som mohol byť vlastne po všetkých stránkach šťastný. Za ten čas som si s láskou a sústredene prebudoval profesionálny aj osobný život tak, ako som o tom odjakživa sníval.

Zväzujúce zamestnanie vo veľkej právnickej firme som vymenil za nezávislú činnosť právneho zástupcu, ktorá mi poskytovala finančnú stabilitu.

Zo slepej uličky upachtenej každodennosti sme s Katarínou vykročili na rovnobežne prebiehajúce životné cesty rodičov, z ktorých si každý žije po svojom.

Naša dcéra Emily si užívala miesto v škôlke, ktoré som jej tvrdo vybojoval, a stala sa radostným a temperamentným členom skupiny kapitána Nema.

V nádhernej pôvodnej budove škôlky som nemal len

pracovníu, ale aj byt. Prevzal som správu celého domu namiesto svojho hlavného klienta Dragana – šéfa mafiánskeho klanu.

Všetky tieto zmeny v posledných mesiacoch výrazne súviseli s tým, že som Dragana pred polrokom zabil. A skutočnosť, že o tom nikto nevedel, hrala v mojom šťastí nemalú úlohu. A aby sa to ani v budúcnosti nikto nedozvedel, neostávalo mi nič iné, ako v jeho, teda v Draganovom, mene viesť celé jeho konzorcium. A pred Draganovým klanom sa tváriť, akoby bolo so šéfom všetko v poriadku.

Pre mňa ako advokáta to teoreticky nebolo ťažké. Legálny plášťik pre Draganove kšefty s drogami, prostitúciou a zbraňami bol napokon moje dielo a ako poradca som ho celé roky prakticky viedol. A presne to som aj naďalej pred všetkými predstieral. Nič viac.

Lenže jediný prešlap, neuvážený omyl, jediný kritický pohľad – a celá táto prácne skonštruovaná lož by sa zrútila ako domček z kariet.

Nech som už robil čokoľvek, pre mafiu a políciu som musel ostať neviditeľný. Náhodné usmrtenie čašníka tu bolo skôr kontraproduktívne. Nielen pre môj duševný život, ale pre môj život všeobecne.

Najväčšou chybou môjho života bolo, že som si nesmел dovoliť nijakú chybu.

Možno bola moja prítomnosť krajšia ako moja minulosť. No z budúcnosti som mal hrôzu.

Cítil som sa pod tlakom. Tento tlak som vďaka sústredenosti a kontrole dokázal znášať. No jeho zdroja som sa nezbavil.

Sústredenosť síce spomaľovala kolobeh, v ktorom som ako škrečok stále točil, no akosi som z neho nedo-

kázal vystúpiť. Preto som sa znovu ocitol tu, pri dverách Joschku Breitnera. Keď som si usporiadal myšlienky, v hlave sa mi trochu vyjasnilo. A predsa nie a nie zazvoniť. Medziiným aj preto, lebo som si ešte nebol celkom istý, ako pánovi Breitnerovi o svojich problémoch vôbec porozprávam.

Nepochybne mu poviem o Kataríniných štiplavých poznámkach, ktoré mi stále znovu a znovu pripomínali, aký je náš vzťah v zásade krehký a nevyjasnený.

Nebudem mlčať ani o výčitkách svedomia voči Emily za to, že nám zlyhalo manželstvo.

Podelím sa o túžbu mať okrem rodiny a klientov čas aj pre seba.

Hoci mi to bude trápne, zdôverím sa s drobnými prešlapmi.

To všetko bez obáv spomeniem. S tým všetkým mi pán Breitner určite pomôže.

No o tom, čo ma v duchu tak veľmi ťaží, nedokážem rozprávať.

O vraždách, ktoré som spáchal minulú jar, nepoviem ani slovo.

A o Borisovi budem celkom iste mlčať ako hrob.

O Borisovi, ruskom mafiánovi, ktorého som v škôlke v pivnici držal v zajatí. O Borisovi, jedinom človeku, ktorý mal už teraz dostatok informácií a aj dôvodov, aby zničil celú moju bublinu posvätného sveta.

O Borisovi, ktorého som pred polrokom uniesol, aby som sebe a svojej dcére zachránil život.

O Borisovi, ktorého som nechcel zabiť, lebo som vraždenie neznášal.

Boris pre mňa predstavoval živý dôkaz, že dokážem vražde povedať „nie“. No nemohol som ho ani celý život

držať v zajatí, ani ho jedného dňa pustiť na slobodu. Jeho budúcnosť ostávala ešte stále neriešiteľnou hádankou.

Borisova smrť by ma ťažila rovnako, ako ma už teraz ťažil jeho život.

O Borisovi hovoriť nedokážem.

Neporozprávam teda pánovi Breitnerovi všetko. Budem sa tváriť, akoby som chcel jednoducho nadviazať na našu predchádzajúcu prácu. Akoby som chcel po polroku iba preskúmať, ako sa vyvíja môj nový život. Napraviť pár nezrovnalostí. Na dlhé rozhovory nám vystačí už len to, keď sa mu úprimne zdôverím, ako robím z každodenných komárikov obrovských pomyselných somárov. A tie potom maširujú cez môj inokedy dobre naladený vesmír ako slony v porceláne. Otvorene sa priznám, že každý, každučký z týchto problémov sa dá pomocou cvičenia sústredenosti raz-dva zredukovať na svoje skutočné jadro. Lenže po krátkej chvíli pokoja a spokojnosti sa ma vždy nakoniec zmocnia nepokoj, neistota a chlad.

Nezamlčím, že hoci chápem, ako mi sústredenosť pomohla zvládnuť takmer každú ťažkú chvíľu, nie je mi jasné, prečo sa s tými istými ťažkosťami musím boriť stále znovu a znovu.

To tvorilo časť pravdy, ktorou sa bolo treba zaoberať. Preto som sa znovu ocitol pred pracovňou Joschku Breitnera. A zazvonil som.

Znútra som počul vŕzganie pántov a šúchanie dreva o kachličky. Na chodbe sa rozsvietilo a skrz mliečne sklo na masívnych drevených dverách presvitalo teplé svetlo. Blížili sa pokojné, nenáhlivé kroky. O chvíľu sa dvere otvorili. Predo mnou stál Joschka Breitner. Pozdravil ma tak dôverne, akoby sme sa naposledy rozlúčili nanajvýš tak pred dvoma minútami.

„Pán Diemel! Rád vás zase vidím. Podďte ďalej.“

„Ďakujem, že ste si na mňa našli čas.“

Podali sme si ruky. Pán Breitner ustúpil a uvoľnil mi cestu. Dlhou chodbou som vošiel do jeho pracovne, kde bolo všetko tak ako predtým. Dve kreslá, stôl, polica s knihami, konferenčný stolík so sklenenou kanvicou na čaj. Pán Breitner mal na sebe rovnaký pohodlný odev. Vyšúchané džínsy, bavlnenú košeľu, hrubý pletený sveter a na bosých nohách plstené papuče.

Vyvolával pritom dojem, akoby sa okolo neho zastavil čas. Vyvolával dojem, akoby sám stelesňoval čas a svet sa okolo neho zastavil.

Kým som si vyzliekal bundu, pán Breitner si ma so záujmom premeriaval.

„Zmenili ste sa,“ poznamenal akoby nič.

Pozrel som na seba. Pred polrokom som ešte nosieval obleky šité na mieru a značkové oblečenie. Dnes som mal aj ja na sebe texasky, tričko, sveter a tenisky.

„Hej...“ usmial som sa a mykol plecami. Bolo príjemné začať pozitívnymi zmenami. „Už si tak nepotrípim na vzhľad.“

Lenže Joschka Breitner mal na mysli inú zmenu.

„Myslel som skôr vaše oči. Keď sme sa videli naposledy, bola v nich iskra. Teraz máte pod očami kruhy,“ poznamenal pán Breitner s láskavou úprimnosťou.

Láskavá úprimnosť dokáže byť surová. Ešte som tu nebol ani dvadsať sekúnd a už som vedel, že to nebude príjemné stretnutie starých známych. Čakala ma náročná práca na sebe samom. Pánovi Breitnerovi to bolo zjavne okamžite jasné, len čo som ho požiadal o schôdzku. Bola to napokon jeho práca. Kývol k jednému z pohodlných chrómových kresiel s menčestrovým

čalúnením. Bundu som prehodil cez opierku a sadol si. Pán Breitner mi zatiaľ zo sklenenej kanvice nalial zelený čaj. Mlčanie, ktoré nasledovalo po jeho poznámke, bolo dostatočne významné.

„Dlho sme sa nevideli. Čo ste za ten čas zažili?“ spýtal sa.

Odpil som si z vlažného čaju a zamyslel sa. Zavraždil som štyroch ľudí, vydieral svojho niekdajšieho zamestnávateľa, donútil bývalého prevádzkovateľa škôlky predať svoj podiel, len aby sa do nej dostala moja dcéra, a uniesol som ruského mafiána. Nič z toho sa nemôže stať témou nášho rozhovoru. A to, že na dovolenke som istému čašníkovi vybavil zlomenie väzov, tiež vyslovene nespomeniem.

„Profesionálne som sa posunul. Dal som výpoveď a začal som podnikať. Dcéra nastúpila do škôlky. A boli sme na dovolenke,“ zahmlieval som.

„Tak gratulujem k pracovnému úspechu,“ pán Breitner dobre vedel, ako som v kolose veľkej advokátskej kancelárie trpel. „To vysvetľuje zmenu zovňajšku. Odkiaľ sa berie ten smútok vo vašich očiach?“

Neodpovedal som. Chcel som, ale akosi to nešlo. Namiesto toho som cítil, ako sa mi smútok v očiach mení na slzy. Už len tá otázka ma premohla. Kedy si naposledy niekto všimol, že som smutný? A nebol pritom príčinou toho smútku? Musel som sa dvakrát nadýchnuť, aby som sa dal zase dohromady.

„Nuž... Takže...“ Hľadal som slová, ktoré, ak už nemohli byť pravdivé, by aspoň neboli čírym klamstvom.

Pán Breitner mi pomohol. „Nič sa nedeje. Ste tu. Prezradíte mi prečo?“

„Podľa mojej manželky...“

„Na to som sa nepýtal,“ upozornil ma potichu.

„Prosím?“ odvrkol som podráždene.

„Nepýtal som sa na názor vašej manželky,“ vysvetlil Joschka Breitner a milo sa usmial. „Keby ma to zaujímal, spýtal by som sa vašej manželky. Nie vás. Pýtal som sa, prečo ste tu vy.“

„Som tu... lebo...“ Rozhodol som sa nebojovať. Nie s pánom Breitnerom, ale so sebou. Nebol som úspešný súkromný advokát, ktorý vyriešil všetky svoje problémy a teraz potreboval ďalšiu lekciu sústredenosti. To som nemohol predstierať ani pred pánom Breitnerom, ani sám pred sebou. Bol som tu, lebo som sa bál, že sa mi v najbližšej budúcnosti život rozsype ako domček z kariet. Čo najúprimnejšie som sa zložil.

„Lebo nemám ani páru, čo si počať so životom... s manželstvom, s... pracovnými problémami... so všetkým, čo ma čaká. V súčasnosti nemám na seba čas a budúcnosti sa ohromne bojím... A vôbec neviem, čo teraz.“

Pán Breitner sa na mňa upokojujúco pozrel. Nie súcitne.

„Viete čo? Určite to má nejaký dôvod, že ste mi zavolali a požiadali ma o stretnutie, však?“

„Áno,“ prikývol som. Incident s čašníkom.

A tak som začal rozprávať o náhodnom dôvode, ktorý viedol k dnešnému stretnutiu. Netušiac, že to bude začiatok veľmi intenzívnej práce s vnútorným dieťaťom. Bytosťou, ktorá bude neuveriteľne rýchlo a s nenútenou ľahkosťou pokračovať v tom, s čím som ja pred necelými šiestimi mesiacmi s úľavou skončil: so sústredeným vraždením.

2)

Dovolenka

„Zmyslom dovolenky je vypnúť. Čím dôslednejšie sa vyhnete vzruchom, ktoré na vás v bežnom živote nepriaznivo vplývajú, tým hlbšie sa dokážete uvoľniť. Vypnúť neznamená izolovať sa. Notifikácie na mobile vymeňte jednoducho za rozhovor s iným dovolenkárom.“

Joschka Breitner: *Predbiehame pomaly* –
kurz sústredenia pre manažérov

Rozhovoriť sa o dovolenke pre mňa predstavovalo bezpečný terén. Tu som toho nemusel veľa zamlčovať. Niektoré veci však dozaista budem musieť tvorivo prispôbiť. Napríklad smrť čašníka, ktorá ma tak veľmi ťažila. Lenže tá mala ostať len vrcholom ľadovca, ku ktorému sa loď môjho života pomaly blížila a ktorý okrem mňa nikto nevidel. Ako profesionál si pán Breitner nebezpečenstvo zrážky určite tiež uvedomí.

„Minulý týždeň sme boli zopár dní v Alpách,“ začal som.

„Kto my?“

„Manželka Katarína, dcéra Emily a ja.“

„Ešte stále bývate oddelene?“ Joschka Breitner mi pred polrokom navrhol nebývať spolu, aby sme k sebe a svojim manželským problémom mohli pristupovať sústredene. Môj vzťah s Katarínou sa tak naozaj zlepšil.

„Áno – a je to tak fajn.“

„Až tak fajn, že napriek tomu idete spolu na dovolenku?“

„Veď sme spoločne darovali život úžasnému dieťaťu. A úžasné spoločné dieťa našim dvom oddeleným životom. Časť toho druhého, ktorá je v Emily, navždy s láskou ostane súčasťou života toho druhého. To je výborný základ spoločných dovolení.“

„Máte vy a vaša žena sex?“ spýtal sa pán Breitner z ničoho nič.

„Nemôžem hovoriť za manželku, ale čo sa týka mňa...“

„Myslím spoločne. Ste manželia a idete spolu na dovolenku. Žijete spolu sexuálne?“

Zamyslel som sa, ako to sformulovať. Naš sexuálny život bol plný fantázie. Odohrával sa totiž výlučne v našich predstavách. Prinajmenšom v mojich. Kedykoľvek by som sa s Katarínou rád vyspal. V posteli sme si vždy výborne rozumeli. Keď sme sa však rozhodli bývať oddelene, čo nám veľmi prospelo, oddelili sa aj naše telá. A to mi bolo ľúto. Vyjadril som to takto: „V hoteli sme síce bývali v jednej izbe, ale ‚spať spolu‘ v tomto prípade znamenalo, že každý bol otočený na svoju stranu.“

Pán Breitner chápavo prikývol. „Rozumiem. O tejto pozícii sa v Kámasútre nepíše. Hovorili ste s manželkou otvorene o tom, že spolu sexuálne nežijete?“

„Keď manželka leží vedľa mňa, má oči zakryté maskou a do uší si dáva štuple. To sú potom veľmi jednostranné rozhovory. Ak mám byť úprimný, neprišiel som, aby som sa sťažoval na neuspokojivý sexuálny život.“

„Pred dvoma minútami ste ešte nedokázali povedať, prečo ste tu. Preto sme sa rozhodli porozprávať o dôvo-

doch vašej dnešnej návštevy. Ešte sa k nim len blížime,“ nedal sa pán Breitner vyviešť z miery.

„Už vás nebudem prerušovať. Boli ste teda na rodinnej dovolenke. Pokračujte.“

„Čas dovolenky sme si starostlivo zvolili. Katarína by sa v októbri chcela na polovičný úväzok vrátiť na svoje pôvodné miesto vedúcej oddelenia v poisťovni. Emily si už zvykla na škôlku. V septembri sa končia školské prázdniny a s nimi aj najväčší nápor turistov. Na spoločnú dovolenku to bol ideálny čas.“

„A prečo Alpy?“

Odpoveď, že sme jednoducho nemali ani najmenšiu chuť tráviť prvý a predovšetkým posledný deň prázdnin na Malorke na letisku uprostred davu opitých účastníkov zájazdov, sa mi zdala príliš obyčajná.

„Mali sme chuť ísť do hôr.“

A od chvíle, keď sme sa rozhodli pre hory, bolo všetko v poriadku. Allgauská cestovná kancelária nám odporučila malý rodinný statok ako stvorený na dovolenku v pomalom tempe. Ukázalo sa, že toto odporúčanie malo cenu zlata. Cieľ jednoducho nemal chybu. Statok sa idylicky rozprestieral v údolí medzi dvoma dedinami. Uprostred slubnej oblasti bez telefónneho signálu. Digitálny detox tam ešte nepredstavoval módnny trend, ale storočiami overenú tradíciu. Dieselový motor, ako sa patrí, ešte slúžil na preklenovanie vzdialeností – nie na ich vytváranie. Kravy už tisícročia považovali za prirodzený základ existencie – nie za pôvodcov klimatickej zmeny. V noci sa cez otvorené okná ozývalo len šušťanie listov – nie krik alkoholom opojených ľudí. Akumulátory sa používali ako zdroj pre elektrické oplatenie hovädzieho dobytká – nie na pohon kolobežiek.